

*Nie jest pierwszą asystentką,
która postanowiła odejść.
Ale pierwszą, którą
postanowił zatrzymać.*

WHITNEY G.

DWA
TYGODNIE
I JEDNA
NOC

WHITNEY G.

DWA
TYGODNIE
I JEDNA
NOC

PRZEŁOŻYŁA
Karolina Bochenek

TYTUŁ ORYGINAŁU:

Two Weeks Notice

Redaktorka prowadząca: Ewelina Kapelewska

Wydawczyni: Joanna Pawłowska

Redakcja: Ewa Kosiba

Korekta: Ewa Popielarz

Projekt okładki: Łukasz Werpachowski

Zdjęcie na okładce: © Dean Drobot / Shutterstock.com

DTP: Maciej Grycz

Copyright © 2018. TWO WEEKS NOTICE by Whitney G.

Copyright © 2021 for the Polish edition by Niegrzeczne Książki
an imprint of Wydawnictwo Kobiectwo Łukasz Kierus
Copyright © for the Polish translation by Karolina Bochenek, 2021

Wszelkie prawa do polskiego przekładu i publikacji zastrzeżone. Powielanie i rozpowszechnianie z wykorzystaniem jakiegokolwiek techniki całości bądź fragmentów niniejszego dzieła bez uprzedniego uzyskania pisemnej zgody posiadacza tych praw jest zabronione.

Wydanie I

Białystok 2021

ISBN 978-83-66890-08-4

Bądź na bieżąco i śledź nasze wydawnictwo na Facebooku:

www.facebook.com/niegrzeczneksiazki

www.wydawnictwokobiectwo.pl

Wydawnictwo Kobiectwo

E-mail: redakcja@wydawnictwokobiectwo.pl

Pełna oferta wydawnictwa jest dostępna na stronie

www.wydawnictwokobiectwo.pl

PROLOG

Tara

• *Zwycięzcy nigdy się nie poddają,
rezygnujący nigdy nie zwyciężają.* •

Gdybym dostawała dolara za każdym razem, gdy moja mama wypowiadała te słowa, popijałabym teraz wino na swojej prywatnej wyspie u wybrzeży Amalfi.

Dawniej, gdy płakałam z nienawiści do baletu, wciskała mi stopy w ohydne różowe baletki i wysyłała mnie na zajęcia, zupełnie ignorując moje odczucia. A kiedy wyraziłam chęć zmiany kierunku studiów i zrezygnowania z biznesu na rzecz „czegoś bardziej kreatywnego”, zagroziła wstrzymaniem opłat za czesne. Tym razem wyznałam jej, że jestem bliska postania do wszystkich diabłów swojego pierwszego prawdziwego szefa, ale ona tylko westchnęła i powtórzyła mi swoją wypróbowaną radę.

Jej zdaniem niepotrzebnie uskarżałam się na siedzenie nad mailami do późna i inne uciążliwości, a moja nienawiść do

szefa to tak naprawdę „zamaskowany podziw”. Praca ponad sto godzin tygodniowo, do której mnie zmuszał, w oczach mojej matki była jedynie „niezbędnym budowaniem charakteru”.

Po dwóch długich latach w końcu zrozumiałam, że to wszystko nieprawda.

Preston Parker to dupek. Koniec kropka.

Mama mogła mnie nazywać mięczakiem, ile tylko chciała, i wypominać mi, że zbyt łatwo się poddam, ale nie miała pojęcia, jak to jest pracować dla takiego człowieka jak on. Dla mężczyzny, który ma większe ego od całego Nowego Jorku i Las Vegas łącznie.

Tak, to prawda, że każdej kobiecie robiło się mokro w majtkach, gdy tylko Preston Parker otwierał swoje doskonałe usta, żeby coś powiedzieć. Jego wnikliwe szmaragdowo-szare oczy zapierały dech w piersi, a mnie nigdy nie przestało zadziwiać, jak leżą na nim wszystkie jego garnitury.

Ale miałam dość.

Nie mogłam już dłużej dla niego pracować i wreszcie napisałam wypowiedzenie, które powinnam była złożyć już w pierwszym miesiącu naszej współpracy. A właściwie to w pierwszym tygodniu.

No dobrze, ale wyprzedzam fakty. Nie mogę rozpocząć tej historii od gorzkiego końca ani nieszczęśliwego środka. Muszę zacząć od bardzo niefortunnego początku...

Preston

• *Bardzo niefortunny początek...* •

Najlepszą porą dnia była dla mnie zawsze czwarta czterdzieści pięć rano. To wyjątkowy czas, kiedy w Nowym Jorku panują jeszcze cisza i spokój, a ja mogę się przejechać ulicami miasta, podziwiając wszystkie budynki, które mają szczęście należeć do mnie.

Kolekcja Parker & Rose mieściła się w każdym budynku w śródmieściu, a w The Grand Alaskan zatrzymywali się goście z najwyższej półki, pragnący doświadczyć unikalnej prywatności. No i mój ulubiony hotel. Ten, który już po raz dziesiąty wygrał w rankingach z The Waldorf Astoria w kategorii luksusowych hoteli: The Grand Rose na Piątej Alei.

To był mój setny hotel i dwudziesty w tym mieście. I właśnie z jego powodu miałem poczucie, że Nowy Jork należy do mnie i już zawsze tak będzie. Odnosiłem wrażenie, że wszystkie

luksusowe hotele na Manhattanie pragną mojego dotyku. Najnowsza oferta Hiltona i Marriotta była tylko kiepską imitacją tego, co oferowała moja sieć. To ja połączyłem nowoczesność z luksusem, a inni po prostu to ode mnie zgapili.

– Dzisiejsze gazety, proszę pana. – Mój kierowca wręczył mi prasę i otworzył tylne drzwi mojego miejskiego samochodu. – Ciekawe nagłówki.

– Wątpię – odrzekłem.

Kiedy ruszyliśmy w drogę, rozłożyłem stos gazet i jęknąłem, spojrzawszy na zapisane pogrubioną czcionką słowa.

Mister Nowego Jorku – najnowsze plotki

Preston Parker z Parker Hotels (nasz Mister Nowego Jorku już ósmy rok z rządu) został przyłapany, jak opuszcza swój apartament z modelką Yarą Westinghouse. Jeszcze niedawno widziano go z Marshą Afery, a kilka tygodni wcześniej z Hanną Bergstrom.

Nasz reporter zatrzymał go i zapytał, czy z którąś z tych kobiet spotyka się na poważnie, ale Parker odpowiedział tylko: „Spieprzaj z mojego terenu”.

Szczerze wątpimy, aby ten mężczyzna kiedykolwiek się ustatkował, lecz musimy przyznać, że na naszej październikowej okładce wygląda oszałamiająco.

Bezwzględny prezes Preston Parker kupuje sieć Sonoma Hotels i zwalnia kadrę kierowniczą

Arogancki i bezwzględny potentat hotelowy Preston Parker wykonał najbardziej bezduszny ruch w swojej karierze.

Po raz kolejny przez kilka miesięcy zabiegał o sieć hoteli, udając, że zależy mu na fuzji marek, a tymczasem po zakupieniu sieci zwolnił wszystkich pracowników (co akurat nas nie dziwi). Zespół prasowy Parker Hotel International ujawnił, że Sonoma Hotels staną się wkrótce hotelami luksusowymi.

Preston Parker, Mister Nowego Jorku, ojcem nieznanego dziecka

Tajemnicza kobieta twierdzi, że spędziła noc z Prestonem Parkerem, a jej dwutygodniowa córeczka jest jego dzieckiem. Matka ubiega się o alimenty w wysokości pięciuset tysięcy dolarów miesięcznie i nalega, aby Parker opłacił jej rachunki szpitalne.

Co takiego?

Odrzuciłem ostatnią gazetę na bok i skupiłem się na pierwszych dwóch, potrzęsając głową przy każdym wymyślonym słowie. Banalność nagłówek zaczynała mnie już irytować. W dzisiejszych czasach dziennikarze są gotowi napisać cokolwiek, aby tylko sprzedać swoje gazety. A w dodatku nie przesłali mi jeszcze czeku za wszystkie egzemplarze, które dla nich sprzedałem.

Dawniej robiłem czystki w zdobywanych przez siebie hotelach, żeby pozbyć się konkurencji, i kupowałem nowe nieruchomości, zanim ktoś inny zdążył sprzątnąć mi je sprzed nosa. Ale tamte bezwzględne czasy już dawno minęły. Od ponad dziesięciu lat byłem na szczycie w swojej branży i nie musiałem już być taki bezduszny, co oznaczało, że nie miałem też zbyt wiele okazji do świętowania.

Niekończące się przyjęcia na moich jachtach i szumne imprezy na dachach moich budynków z biegiem lat straciły swój urok, a jedynym powodem, dla którego wciąż widywano mnie z supermodelkami, było to, że chciałem odwrócić uwagę mediów od kolejnych umów biznesowych podpisywanych za kulisami.

Gdyby tylko dziennikarze zechcieli przyjrzeć mi się bliżej, zobaczyliby, że moje życie jest obecnie ciągłym *déjà vu*. Potrafiłem już przewidzieć przebieg wszystkich rozmów na swoich kolejnych spotkaniach. Nic nie mogło mnie zaskoczyć. Stroniłem od ludzi, z nikim się nie przyjaźniłem i czujnie obserwowałem swoich wrogów.

Nie założyłem rodziny, więc całkowicie oddałem się pracy i tego samego oczekiwałem od swoich pracowników. Skoro ja byłem w stanie pracować co najmniej sto godzin tygodniowo, to oni także, a skoro ja nie potrzebowałem snu, to oni też mogli się bez niego obyć.

Dotarłem w końcu do swojej siedziby i przez chwilę podziwiałem srebrno-szare „P” wygrawerowane na środku marmurowego holu. Czekałem na swojego asystenta, który zawsze witał mnie porannymi raportami i moją ulubioną kawą, ale minęły trzy minuty, a on się nie zjawił.

Oczywiście...

Zirytowany wjechałem windą na górę, kierując się do swojego biura. Na moim piętrze natychmiast przywitała mnie główna recepcjonistka Cynthia.

– Dzień dobry, panie Parker! – powiedziała jak zwykle zbyt entuzjastycznie jak na poranne godziny. – Jak się pan dziś miewa?

SZUKASZ PIKANTNYCH OPOWIEŚCI?

Zajrzyj do najgorętszego miejsca w sieci!

STREFA

Niegrzecznych Książek

Ponad **dwadzieścia**
kategorii i **tysiące**
książek czekają
właśnie na Ciebie!

www.niegrzeczneksiazki.pl

